

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 344/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Všeobecnej ochrany práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie 7, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Patrikom Podhorským, Zámocká 8, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 511/2015 z 9. decembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Všeobecnej ochrany práv spotrebiteľov o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2016 doručená sťažnosť Všeobecnej ochrany práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie 7, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej

advokátom JUDr. Patrikom Podhorským, Zámocká 8, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 511/2015 z 9. decembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 13 C 212/2014 v postavení vedľajšej účastníčky na strane žalovanej. Obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s. (ďalej len „slovenská sporiteľňa“), uzatvorila 2. februára 2007 s fyzickou osobou [REDAKOVANÉ] (žalovaná, pozn.) zmluvu o splátkovom úvere. Na základe zmluvy o splátkovom úvere poskytla slovenská sporiteľňa žalovanej úver v sume 4 979,09 €, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 75,75 €. Slovenská sporiteľňa uzatvorila s obchodnou spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s. r. o. (ďalej len „EOS KSI Slovensko“), 24. marca 2011 zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bola pohľadávka voči žalovanej zo zmluvy o splátkovom úvere. Obchodná spoločnosť EOS KSI Slovensko podala okresnému súdu žalobu o zaplatenie sumy 5 454 € s príslušenstvom proti žalovanej (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 13 C 212/2014, pozn.).

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka 23. septembra 2014 oznámila vstup do konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 212/2014 na strane žalovanej. Žalovanej, ktorej pobyt nebol známy, bol z uvedeného dôvodu ustanovený opatrovník, ktorý so vstupom vedľajšieho účastníka do konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 212/2014 súhlasil. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 13 C 212/2014 z 23. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok z 23. apríla 2015“) bol zamietnutý návrh na zaplatenie sumy 5 454 € s príslušenstvom. Na základe obchodnou spoločnosťou EOS KSI Slovensko (žalobkyňa, pozn.) podaného odvolania bol rozsudok okresného súdu z 23. apríla 2015 napadnutým uznesením krajského súdu zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sťažovateľka odôvodňuje arbitrárnosťou označeného rozhodnutia, ktoré podľa jej názoru neobsahuje dostatok dôvodov na to, aby „*bolo zrejmé, prečo súd zastáva právny názor tam uvedený. Krajský súd neformuloval odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a nespĺňa základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.*“.

Nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je podľa názoru sťažovateľky dôsledkom porušenia povinnosti krajského súdu vyrovnáť sa s argumentmi a návrhmi sťažovateľky týkajúcimi sa:

„*1. vysporiadania sa s otázkou podmienok postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách*

„*2. vysporiadania sa s otázkou rozsahu postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.*“

Ako už bolo uvedené, okresný súd rozsudkom z 23. apríla 2015 zamietol žalobu sťažovateľky o zaplatenie sumy 5 454 € s príslušenstvom z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, keďže bol toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávky zo slovenskej sporiteľne na žalobkyňu bola neplatná. Sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi rovnako poukazovala na to, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a súčasne na to, že žalobkyňa nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou. Sťažovateľka bola rovnako ako okresný súd toho názoru, že „*na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorej splatnosť ešte nenastala*“.

Krajský súd napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu z 23. apríla 2015 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom okresnému súdu prikázal, akým právnym názorom bude ďalej viazaný. Právny názor odvolacieho súdu však nebol podľa sťažovateľky žiadnym spôsobom odôvodnený. Sťažovateľka v tejto súvislosti

namieta, že „*Odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s otázkou rozsahu postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Jak súd prvého stupňa, tak aj sťažovateľ mali za to, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná z dôvodu postúpenia celého úveru, teda aj jeho nezosplatennej časti (splátky splatné v budúcnu), keďže zákon hovorí o splatnej časti úveru.*“.

Sťažovateľka zastáva názor, že „*Odvolací súd pri výklade ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách zrejme použil výkladovú metódu, ktorá viedla k jeho výsledku. Odvolací súd však v odôvodnení súdneho rozhodnutia vôbec nezdôvodnil, prečo zvolil určitý výklad (resp. určitú výkladovú metódu) ani ako sa prostredníctvom tohto výkladu vysporiadal so všetkými návrhmi sťažovateľa. Odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s otázkou, či zmluvou o postúpení pohľadávky bankovej možno postúpiť iba jej splatnú časť, alebo aj nezosplatenú. Odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou súdu prvého stupňa (aj sťažovateľa) ohľadne výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Keďže podstatu odôvodnenia súdneho rozhodnutia tvoria argumenty, ktorými súd podopiera svoj záver, požiadavky na odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú vlastne požiadavkami na argumentáciu v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Odvolací súd však svoje závery riadne neodôvodnil, teda neuviedol právne argumenty, na základe ktorých dospel k záveru vyjadrenému v rozhodnutí.*“.

Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľky nevysporiadal ani s námietkami týkajúcimi sa splnenia podmienok postúpenia pohľadávky (preukázanie doručenia výzvy) v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že „*Odvolací súd sa nevysporiadal s rozpornou argumentáciou súdu prvého stupňa (aj sťažovateľa) ohľadom významu vyhlásenia právneho predchodcu žalobcu ako postupcu Slovenskej sporiteľne v zmluve o postúpení pohľadávky v čl. IV. ods. 1 bod d/, že pohľadávky splňajú predpoklady na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB. Odvolací súd riadne neodôvodnil, prečo nie je potrebné preukázať doručenie písomnej formy výzvy postupcu adresovanej klientovi, že je v omeškaní. Ani samotný výpis histórie úverového účtu nepreukazuje odoslanie výzvy, súčasne tento dokument je interným dokumentom, ktorého sila ako dôkazného prostriedku je mizivá.*“.

Je potrebné uviesť, že vyhlásenie ani výpis z histórie úverového účtu nijako nepreukazuje splnenie povinnosti odoslať výzvu. Takýto postup by bol priamo v rozpore s kontradiktórnosťou konania, kedy žalobca niečo tvrdí, no nevie to preukázať. Odvolací súd sa nevysporiadal s argumentom, či je potrebné preukazovať odoslanie výzvy, alebo to potrebné nie je... Zároveň je potrebné uviesť, že odvolací súd námietky vedľajšieho účastníka (opatrovník súhlasil so vstupom do konania) považuje za bezpredmetné a jeho argumenty a dôkazy nehodnotí spoločne s ostatnými a vo vzájomnej súvislosti. Ide o nemysliteľný zásah do práva na spravodlivý proces a porušenie ústavnej rovnosti účastníkov konania. Prečo tak odvolací súd robí však riadne neodôvodnil.“.

Okrem uvedeného sa krajský súd podľa sťažovateľky «vôbec nevyrovnal s argumentmi sťažovateľa. Odvolací súd odmietol viaceré argumenty sťažovateľa (podmienky postúpenia bankovej pohľadávky, preukázanie doručenia výzvy, rozsah postúpenia bankovej pohľadávky a neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky), no v takomto prípade bolo jeho povinnosťou ich v odôvodnení rozhodnutia vyvrátiť resp. aspoň spochybníť alebo vysvetliť prečo tieto argumenty považuje za irelevantné. Odvolací súd takto nepostupoval... Za arbitrárne zaobranie sa argumentmi treba považovať konštatovanie odvolacieho súdu, že argumenty účastníka (ako aj súdu prvého stupňa) sú nesprávne alebo irelevantné, bez toho, aby súd dostatočne vysvetlil, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. Odvolací súd tak činil, keď argumentoval spôsobom „Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom okresného súdu“ „Takýto výklad ustanovenia nie je správny“ „záver okresného súdu nie je dôsledný a nevylučuje ho práve ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách“ bez riadneho a náležitého odôvodnenia. Je potrebné uviesť, že odvolací súd sa argumentmi sťažovateľa odmietol zaoberať resp. vysporiadať... Na argumenty sťažovateľa, ktoré sú pre rozhodnutie rozhodujúce (podmienky postúpenia bankovej pohľadávky, preukázanie doručenia výzvy, rozsah postúpenia bankovej pohľadávky a neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky) sa vyžaduje špecifická odpoveď práve na tieto argumenty, ktoré však odvolací súd v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co/511/2015-246 zo dňa 9. decembra 2015 opomenul a odpoveď na tieto argumenty riadnym spôsobom nepodal.».

Porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru sťažovateľka odôvodňuje aj porušením povinnosti krajského súdu vyrovnať sa s jej argumentáciou, v ktorej poukazuje na rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, pričom tieto rozhodnutia a „*článok renomovanej autorky podopierali (potvrzovali) argumenty sťažovateľa. Odvolací súd sa však s týmito rozhodnutiami a článkom vôbec nevysporiadal. Vôbec ich pri svojom rozhodovaní nezohľadnil, pritom sú v zjavnom rozpore so závermi sťažnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.*“.

Napadnuté uznesenie krajského súdu tak

- „- *logicky nevyplýva zo žiadnych úvah (myšlienkových krokov resp. premís),*
- *dôkladne nezdôvodňuje odklon od rozhodnutí krajských súdov ani od názoru právnej vedy, keďže nimi argumentoval účastník konania,*
- *nevyrovnalo sa s argumentmi sťažovateľa, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci, teda vôbec neuvádza dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov,*
- *nevyrovnalo sa so všetkými argumentmi, ktoré spochybňujú závery prvostupňového rozhodnutia (napr. rozhodnutie Európskeho súdu vo veci Hirvisaari v. Fínsko).*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. *Sťažnosti sa vyhovuje.*

2. *Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co/511/2015-246 zo dňa 9. decembra 2015 bolo porušené.*

3. *Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co/511/2015-246 zo dňa 9. decembra 2015 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Banskej Bystrici vracia na ďalšie konanie.*“

Sťažovateľka v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 Co 511/2015 z 9. decembra 2015 a zároveň uložil okresnému súdu, aby sa do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej „zdržal prejednávania a rozhodnutia vo veci sp. zn. 13 C/212/2014“.

Odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľka odôvodňuje „... významom riadne odôvodneného rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže tento bude mať zásadný dopad na rozhodovacia prax okresných súdov v rámci obvodu Krajského súdu Banská Bystrica. Významný bude v tom, že bude riešiť doposiaľ Krajským súdom nevyriešenú právnu otázku. V rámci obvodu Krajského súdu sú na rovnakom právnom základe tisíce súdnych konaní. Preto aj napádané rozhodnutie Krajského súdu má podstatný vplyv na toto veľké množstvo súdnych konaní. Ak by teda súdy začali aplikovať závery sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ktoré je arbitrárne, bez riadne a zrozumiteľného odôvodnenia, bolo by touto aplikáciou dotknutých tisíce žalovaných spotrebiteľov, čo by mohlo viesť k nezvratným konečným rozhodnutiam a škodám veľkého rozsahu.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľka tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Vychádzajúc z podstaty a zmyslu princípu subsidiarity, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane vyslovuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými

prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku, prípadne v Trestnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažnosť možno zásadne prerokovať a rozhodnúť o nej až potom, keď napadnuté konanie bude skončené. Je to tak z toho dôvodu, že sťažnosť musí v zásade smerovať proti poslednému rozhodnutiu o opravnom prostriedku, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii, a nemôže ho opomenúť. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

Všetky námietky sťažovateľky v posudzovanej veci smerujú proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko proti žalovanej zamietnutá. Podľa názoru ústavného súdu v aktuálnom procesnom štádiu konania pred všeobecnými súdmi (rozsudok okresného súdu je právoplatne zrušený a vec je vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie) neprichádza pri rešpektovaní čl. 127 ods. 1 ústavy do úvahy uplatnenie právomoci

ústavného súdu, keďže vo veci žaloby obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko proti žalovanej, na strane ktorej sťažovateľka ako vedľajší účastník vystupuje, bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľka ako vedľajší účastník bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv (za predpokladu, že ako vedľajší účastník takouto procesnou legitimáciou na podanie právnych prostriedkov bude disponovať, k tomu pozri aj § 93 ods. 6 Občiansky súdny poriadok s účinnosťou od 1. januára 2015, podľa ktorého vedľajší účastník môže podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom a v ostatných prípadoch môže vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní).

Na uvedenom závere nemení nič ani skutočnosť, že v napadnutom uznesení krajský súd vyslovil pre okresný súd záväzný právny názor (§ 226 Občiansky súdny poriadok). Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľkou spochybňovaný právny názor krajského súdu sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude občiansko-právna vec právoplatne skončená.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky ako predčasne podanú uplatnením zásady *ratione temporis* odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

Po odmietnutí sťažnosti už nebol právny dôvod zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľky vrátane jej návrhu na prijatie dočasného opatrenia v súlade s § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2016